

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1796/2019
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Алексић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Филип Домазет, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2522/2018 од 12.12.2018. године, у седници већа одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2522/2018 од 12.12.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2522/2018 од 12.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 289/2013 од 01.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име неоснованог обogaћења исплати износ од 3.091.566,00 динара са законском затезном каматом од 15.01.2013. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 426.129,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2522/2018 од 12.12.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примена материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени, јер спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене члана 210. Закон о облигационим односима, којим је прописано да када неки део имовине једног лица пређе на било који начин у имовину неког друго лица, а тај прелаз нема своју основу у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће - да надокнади вредност постигнутих користи (став1.). Обавеза враћања односно накнаде постоји и када се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао (став 2.). Основаност потраживања по правилима о стицању без основа и питање висине накнаде по овом основу, решава се у сваком посебном случају, зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације тако да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Тужилац уз ревизију није приложио судске одлуке из истог или сличног чињеничног или правног односа у којима је другачије одлучено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе и решавања правног питања у интересу равноправности грађана.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Првостепни суд је, у уводу пресуде, означио вредност предмета спора у износу до 3.091.566,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско правном спору ради стицања без основа, у коме вредност предмета спора побијаног дела (3.091.566,00 динара) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 15.01.2013. године, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић